

Pirmasis Lietuvos partizanų Vyčio apygardos vadas J. Krikštaponis gimė 1912 n. Kovo 1 d. Ukmergės aps., Taujėnų vls., Užulėnio kaime. Jo tėvas Jonas Krikštaponis buvo knygnešys. Lietuviškos spaudos draudimo metu jis gabeno knygas iš Karaliaučiaus į Lietuvą. Motina Morta Krikštaponienė buvo Prezidento Antano Smetonos sesuo. Juozas mokėsi Užulėnio pradžios mokykloje, Raguvos progimnazijoje ir Marijampolės gimnazijoje. Jo motinos brolis Prezidentas Antanas Smetona Juozą paskatino studijuoti karo mokslus, todėl jis įstojo į Kauno karo mokyklą. Ją baigė 1934 m. rugsėjo 15 d., gavo jaunesniojo leitenanto laipsnį ir buvo paskirtas į 2-ąjį pėstininkų pulką jaunesniuoju karininku. 1936 m. gruodžio 31 d. J. Krikštaponiui suteikė leitenanto laipsnį, o 1938 m. jį perkėlė į karo mokyklą ir paskyrė būrio vadu. Tais pačiais metais J. Krikštaponis sukūrė šeimą. Žmona – Kunigunda Sliesoraitytė. Karo mokyklos kariūnai rašė, kad J. Krikštaponis buvo išlaikytas, nesikarščiuojantis karys. Jis labai mėgo sportą – lengvąją atletiką, rutulio stūmimą, ieties metimą. Aukštaūgis atletas turėjo daug sportinių apdovanojimų.

Kuomet sovietai pirmą kartą okupavo Lietuvą ir pradėjo ardyti jos kariuomenę, 1940 m. spalio 3 d. J. Krikštaponis dar buvo paskirtas Raudonosios armijos 29-ojo šaulių teritorinio korpuso 187-osios šaulių diviziono fizinio lavinimo instruktoriumi. Ilgai čia tarnauti neteko, nes netrukus jis pasitraukė iš okupantų kariuomenės ir slapstėsi tėviškėje. Prasidėjus Vokietijos – Sovietų Sąjungos karui jis išvyko į Vilnių. Vieną savaitę tarnavo Vilniaus įgulos 2-ajame apsaugos pulke, o rugpjūčio 1 d. po voldemarininkų pučo J. Krikštaponis tapo generalinio štabo majoro Antano Impulevičiaus 2-ojo Tautinio darbo apsaugos bataliono 2-osios kuopos vadu.

Juozas Krikštaponis

Kad J. Krikštaponis dalyvavo Tautinio darbo apsaugos batalione, kai kas jį kaltina žydų genocidu. Neteko matyti teismo nutarties šiuo klausimu. Manau, jog gandai apie „žydšaudžius“ lietuvius – klatingas, žiaurus NKVD – KGB „lietuvžudžių“ propagandinis triukas. Juo siekiama užmaskuoti mūsų tautos genocidą po Antrojo pasaulinio karo – masines žudynes čia Tėvynėje ir Sibiro „kurortuose.“ Jie veikia pagal principą – puolimas – geriausia gynyba. Ne paslaptis, kad NKVD - KGB struktūrose dirbo apie 50% žydų tautybės asmenų. Visi žino, kad raudonieji naciai nužudė kelerioji daugiau žmonių, nei rudieji ir tautybė čia neturi jokios reikšmės.

Tenka pažymėti, kad Lietuvos to meto politikai policijos batalionus vertino kaip Lietuvos pradinės karines pajėgas, kurias jie norėjo išlaikyti vokiečių griežto valdymo (okupacijos) metu ir jas išsaugoti ateities kovoms dėl nepriklausomybės. Vyrai, stodami į batalioną prisiekdavo: „Prisiekiu būti ištikimas, narsus ir paklusnus. Visas savo tarnybines pareigas ypatingai kovoje prieš tautą žudantį bolševizmą, atlikti sąžiningai. Už šitą priesaiką esu pasirengęs aukoti savo gyvybę. Tepadede man Dievas.“ Prievartinio batalionų komandiravimo į Baltarusiją tikslas buvo formuluojamas taip: „plotų išvalymas nuo užsilikusių bolševikinės kariuomenės likučių ir bolševikinių partizanų.“ Baltarusijoje batalionai buvo integruoti į Vokietijos Reicho 11-ąjį policijos rezervinį batalioną, todėl neteko jokio savarankiškumo. Tokiu būdu, lietuviai čia tapo įkaitais. Dėl to Lietuvos nacionalistinės partijos protestavo prieš tokį batalionų panaudojimą: „Iš Lietuvos teritorijos išvykusiems batalionams pavedama Lietuvą ir lietuvius žeminančios užduotys – Gudijos žydų ir civilių, rusų belaisvių šaudymas ir korimas. Jeigu lietuviai karininkai atsisako vykdyti įsakymą, juos pačius grasinama sušaudyti.“ Įdomus faktas. Motiejus Šumauskas, raudonųjų partizanų Baltarusijoje operatyvinės grupės vadas rašė A.Sniečkui apie tai, kad vietos gyventojai buvo itin geros nuomonės apie lietuvius, tarnaujančius vokiečių „baudžiamuosiuose būriuose.“Lietuviai karininkai neleido sudeginti Biahomlio gyvenvietės, kuomet tai padaryti norėjo baltarusių policininkai, kurie tarnavo vokiečiams. Kita svarbi lietuvių batalionų paskirtis - kova su raudonaisiais partizanais, trukdymas jiems skverbtis į Lietuvos teritoriją, plėsti ir terorizuoti vietos gyventojus. Apie tokią raudonųjų partizanų veiklą atvirai prisipažino ir jų vadas G.Zimanas: ... „daug kur plėšikavo (jo pavaldiniai), mušė, prievartavo, girtuokliavo ir žudė... jie (lietuviai) bijo mūsų ir dažnai laiko vokiečius savo globėjais ir gynėjais. Savisauga turi kol kas nemažą pasisekimą, aplinkui ginkluojasi vis nauji ir nauji kaimai.“ 1942 m. J. Krikštaponis dezertyravo iš bataliono ir grįžo į tėviškę. Čia jis vadovavo Ukmergės apskrityje veikusiai pagrindinei organizacijai „Tautinis frontas (TF),“ kuri buvo nukreipta prieš vokiečių okupacinę valdžią. Nuo 1943 metų J. Krikštaponis buvo Lietuvos laisvės armijos narys (LLA). 1944 m. jis įstojo ir į gen. Povilo Plechavičiaus organizuojamą Vietinę rinktinę. Rinktinės vadovybė netrukus jį paskyrė karo mokyklos Marijampolėje 6-osios kuopos vadu. Kuomet vokiečių vadovybė Vietinę rinktinę likvidavo ir dalį jos karių sušaudė, J. Krikštaponiui pavyko sėkmingai

pasitraukti. Jis sugrįžo į tėviškę. 1944 m. rugpjūčio mėn. jis tapo LLA 2-ojo rajono (Taujėnų ir dalies Deltuvos vls.) vadu.

Paminklas J. Krikštaponiui Ukmergėje

Jo sesuo Veronika Juodienė, prisiminusi karo metus, 1990 m. liepos mėn. liudijo: „Juozas dažnai važinėjo į Ukmergę, susitikdavo su karininku Juozu Barzda, karo gydytoju. Ruošėsi pasipriešinimui. Jis nenorėjo trauktis iš Lietuvos. Sakė: „Aš noriu mirti savo žemėj, ne svetimoj.“ Kartą jis išvažiavo į Ukmergę ir negrįžo. Arklį su vežimu į namus parvaręs berniukas broliams pasakė, kad Juozas susimušė su vokiečiais ir jį pasodino į kalėjimą. Beveik po metų Juozas grįžo į namus ir papasakojo už ką jį suėmė. Ukmergėje jis užėjo į restoraną pavalgyti. Atėjo trys vokiečiai ir atsisėdo prie to paties stalo. Atėjo ir toks kaimo didelis, apsirengęs sermėga ir, nieko neklausęs, atsisėdo prie to paties stalo. Vokiečiai pasakė: „Lietuviška kiaulė.“ Juozas suprato vokiškai ir užstojo senuką. Kalėjime Juozas sėdėjo kartu su komunistais. Šie jį laikydavo šnipu. Artimieji nešdavo jam maisto, bet jis prašė nenešti – kaip kitiems užtenka, taip ir jam užteks, nes paskui jį įtaria kaip šnipą. Grįžo iš kalėjimo sublogęs, nes maistas buvo prastas. Vokiečių okupacijos laikais Juozas slapstėsi savo namuose. Kai buvo aišku, kad vokiečiai karą pralaimės, Juozo ėmė ieškoti raudonieji partizanai. Liepos mėnesį Juozas išėjo iš namų ir artimieji nieko apie jį nežinojo. Motina verkdamo, kodėl jis nebėgo į užsienį.“

Užrašas ant paminklo J. Krikštaponiui Ukmergėje.

Kai J. Krikštaponis išėjo į mišką kovoti prieš okupantus, rusai suėmė vyriausią jo brolių Antaną. Jį tardė ir reikalavo išduoti brolių, grasino į Sibirą ištremti visą šeimą. Paleistas iš daboklės Antanas pėsčias parėjo iš Ukmergės, pakinkė arklį ir nuvežė šeimą pas eigulį Blaževičių, kurio miške jau buvo įrengtas bunkeris. Ten jie ir įsikūrė, o Antanas išėjo pas brolių Juozą ir prisijungė prie partizanų. Po kurio laiko liguistas senas tėvas bunkeryje mirė.

1944 m. liepos mėn. (Raudonoji armija tuo metu jau plūdo į Lietuvą)

įvyko Tautinio fronto (TF) narių pasitarimas. Apskritis TF komitetas buvo sukuriantas – jį performavo į apskrities štabą, kurio uždavinys – vadovauti ir koordinuoti laisvės kovotojų veiksmus Ukmergės apskrityje. Kiek vėliau TF susijungė su LLA ir ėmė vadovautis LLA programa. J. Krikštaponis tapo pirmuoju Vyčio apygardos vadu. Tiksliai apygardos įkūrimo data nežinoma. Matyt ji buvo įkurta 1944 metų pabaigoje, nes rašte LSSR saugumo komisariui gen. Jefimovui buvo rašoma, jog 1944 m. gruodžio mėn. Siesikų, Pagirių, Taujėnų, Raguvos ir Vadoklių valsčiuose įkurta apygarda „Vytiš.“ Į apygardos štabą įėjo: Antanas Danyla – Kernius, Bronius Eglinskas, Marijonas Smetona, Jonas Dambrauskas, Juozas Survila – Šarūnas ir Bronius Kadžys – Vytautas. 1945 metais apygardos teritorija prasiplėtė. Į ją buvo įtraukti Panevėžio apskrityje veikiančios LLA Šiaurės apygardos junginiai, o taip pat ir trys desantininkų iš Abvero mokyklų būriai. Jie tada sudarė nemažą Vyčio ap. Kovotojų dalį. Buvęs partizanas B. Juospaitis prisiminė: „1945 metų sausio pradžioje buvo išmesti Abvero mokyklas baigę desantininkai. Į mūsų būrį prisistatė vienas iš jų – Antanas Žibas. Iš pradžių vadovybė net slėpė kas jis per vienas. Po to visi, kurie buvome pasiryžę kovoti už Lietuvos laisvę, davėme priesaiką.“ Tuo metu Panevėžio krašte kovojo 555 partizanai. Vyčio ap. Kovotojai nelaukė pasyviai, tikėdamiesi Vakarų pagalbos, o patys aktyviai kovojo prieš okupantus ir jų talkininkus. Jie užpuldinėjo miestelius ir rengė pasalas okupantams bei jų talkininkams. Užėmę miestelį partizanai išvaduojo suimtuosius, sunaikindavo gyventojų sąrašus (mobilizacijos, turto, žemės ir kitų mokesčių apskaitos), nukaudavo okupantų valdžios ir komunistų partijos pareigūnus. 1944 m. rugsėjo 4 d. Vyčio ap. Partizanai puolė Siesikų miestelį ir išlaisvino suimtuosius.

Rugsėjo 8 d. jie likvidavo Ukmergės aps. komjaunimo komiteto sekretorių. Pirmas stambus mūšis buvo 1944 m. spalio 3 d., kuomet P.Kecoriaus būrys užpuolė Vadoklių miestelio milicijos būstinę ir išvadavo suimtuosius. 1944 m. spalio 23-iosios naktį kpt. J. Krikštaponio įsakymu partizanai įvykdė Pagirių-Vaivadiškių operaciją. 50 kovotojų būrys, vadovaujamas lttn. D. Vaitelio, puolė Pagirius, o vėliau užėmė Vaivadiškių dvarą, kur buvo okupantų įgulos kareivinės. Spalio 24 d. ryte atvykę įgulos kareiviai stojo į kautynes su partizanais, tačiau šie, dengiami stiprios kulkosvaidžių ugnies, organizuotai atsitraukė. Okupantai nedrįso jų persekioti, nes neturėjo keleriopos persvaros. Operacijos metu buvo išvaduoti suimtieji, nukauti aršiausi okupantų talkininkai ir sudegintos kareivinės. 1944 m. lapkričio 2 d. Vyčio ap. Partizanai užminavo kelią ties Pagiriais ir susprogdino okupantų sunkvežimį su kareiviais. Tuo tarpu okupantai ėmė telkti represines struktūras. Iki 1944 metų gruodžio mėnesio Panevėžio krašte jie įkūrė 16 būrių, kuriuose buvo 572 kareiviai. Gruodžio 8 dieną kovai su partizanais į Panevėžį atvyko 95-asis pasienio pulkas, kuriame tarnavo 1277 kareiviai. Valsčiuose buvo įsteigtos karo komendantūros. Vyko atkakli partizaninė kova, tačiau J. Krikštaponiui nebuvo lemta ją ilgai tęsti.

1945 m. sausio 12 d. okupantų daliniai Ukmergės aps., Taujėnų valsčiuje Užulėnio miške apsupo partizanų stovyklą, kurioje buvo J. Krikštaponio 40 kovotojų būrys ir Stasio Eitmananvičiaus 130 vyrų. Kadangi stovykla buvo apsupta, manoma, jog partizanai buvo išduoti išdaviko, kuris anksčiau pasitraukė iš jų tarpo. Kautynės prasidėjo anksti ryte. Pateikiame tris pasakojimus apie šias kautynes. Vyčio apygardos vadas Alfonsas Smetona – Žygaudas pasakojo apie J. Krikštaponio žūtį: „Mes atmušam, kareiviai sužeisti voliojasi miške, tik aptyla, karininkai vėl švilpia. Ir vėl puolimas iš naujo. Ir vėl mes juos genėjam. Kiti vienmarškiniai, viena koja apauta, kita basa. Kelis puolimus atrėmėm. Vakarop Krikštaponis iššoko iš apkasos, kulkosvaidį pasistatė prie drebulės ir kirto be atsikvėpimo, o ruskiai krito kaip lapai. Partizanai tada turėjo daug kulkosvaidžių. Ir rusiškų, ir vokiškų. Vieno šoviniai baigiasi, kitą griebia. Toks Perkūnas labai narsus vyras buvo. Persiverčia per tranšėjos viršų, išoka į bunkerį ir vėl su dėže šovinių atgal apkasan. Matau – vienas atsistodęs ant apkasos krašto, atsiplėšęs marškinius dar bando sulaukyti iš krūtinės besiveržiantį kraują ir rėkia: „Pasakykit mano artimiesiems, kad aš jau mirštu.“ Tuo metu pamatėm, kaip Krikštaponis prie kulkosvaidžio ištiesė rankas ir padėjo galvą ant žemės. Krikštaponio brolių kartu su vado lavonu nuvežė į Užulėnį, abu išmetė ant sniego. Tą dar gyvą pasodino šalia brolio lavono, jis sniegą ima rankom ir valgo, plaučiai jam per šoną išlenda. Kiek palaikę, įmetė kapitono lavoną, kartu ir brolių į sunkvežimį ir išvežė Ukmergėn. Po kautynių kitą rytą išvarė kaimo žmones su pastotėm vežti žuvusių rusų lavonų. Tie rinko juos po mišką ir vežė prie kelio, o nuo kelio sunkvežimiais grūdė į Taujėnus.“ J. Krikštaponio, kaip ir daugelio kitų laisvės kovotojų užkasimo vieta nežinoma.

Vyčio apygardos A.Smetonos – Žygaudo būrio laisvės kovotojas Aleksandras Bitinas – Uosis 1995 metais taip pat prisiminė šias kautynes: „Per tas kautynes 1945 m. sausio mėnesį, kada žuvo kpt. Krikštaponis, aš buvau kitame bunkeryje, o apie kautynes man pasakojo Žygaudas. 1944 m. prieš šv. Kalėdas kpt. Krikštaponis susirgo gripu ir išėjo į kaimą pas žmogų pasigydyti. Pasitaisęs grįžo atgal į mišką, į tuos pačius bunkerius, kuriuose buvo įsitvirtinusi didelė grupė partizanų. Antžeminė stovykla buvo įrengta tarp Taujėnų ir Užulėnio kaimo. Stovyklos ilgis apie 30 metrų, šakomis išpintas šulinys, tualetas, arkliams pašiūrė, aplink stovyklą iškasti apkasai, viskas labai gerai užmaskuota. Krikštaponis atėjo iš vakaro, pasitaisė guolį, pasiklausė radijo ir atsigulė. Sugulė ir visi vyrai. Nuo Šilų toks Zalagėnas Steponas – Ripka pasakojo: „Aš išėjau iš to bunkerio tik praaušus, ir kažkas suriko: „Halt!“ Numečiau dubenį ir pats ėmiau šaukti, puldamas atgal į bunkerį: „Vyrai, rusai!“ Visi griebė, kas ką spėjo – vieni kojas aunasi, kiti švarkus velkasi, tretė už ginklų, ir tuo metu į duris iš kulkosvaidžio ėmė genėti įžambiai, kad net skeveldros eina. Buvo dar ir atsarginės durys į kitą pusę. O per šitas jau išeit nebėra laimės, kulkosvaidis į jas kala be sustojimo. Išvertėm atsargines duris, žiūrėm – apkasuose rusai sušokę palei bunkerį. Viskas buvo čia pat – griebėm su jais vieni kitus, į darbą paleidom durtuvus ir peilius. Išstūmėm tuos rusus iš apkasų, prasidėjo įnirtingas susišaudymas. Apkasai ruskių lavonų privirtę, jie trukdo mums kautis. Tada tuos lavonus išmetėm iš apkasų, kulkosvaidžius pasidėjom ant apkasų krašto ir trenkėm mes jiems, o ruskiai masiškai puolė ant pačios kulkosvaidžių ugnies. Kiek mums žinoma, į tas kautynes ruskiai buvo sutraukę apie tris tūkstančius kareivių...Nuo ryto kaip prasidėjo šaudymas, tai tęsėsi su pertraukomis iki vakaro.“ Pasakoja trečias žmogus, Vyčio apygardos partizanas Mykolas Dirsė – Algimantas: „Jau 1944 m. liepą miške netoli Lėno vyko besikuriančių partizanų grupių sąskrydis. Tuo metu pirmuoju Vyčio ap. vadu buvo išrinktas kpt. Juozas Krikštaponis. Atėjo žiema, iš mūsų apylinkės beveik visi vyrai buvo Krikštaponio būryje ir gyveno miške. 1945 m. sausio mėnesio 11 -os dienos vakare (nuo mūsų apie 3 km buvo kelias į Siesikus) pasigirdo mašinų ūžesys. Jautėme, kad bus supamas miškas. Apie pirmą valandą nakties mašinų triukšmas vis dar girdėjosi, bet nepaisant to, mudu su broliu išsirušėme pas partizanus. Kelias buvo tolimas, todėl nakvojome šieno stirtoje, nors spaudė -15 laipsnių šaltis. Šiek tiek nusnūdęs pabudau, jaučiu kojom labai šalta ir šiaip šalta, girdžiu Vincas išlindęs trepsi šalia stirtos, išlindau ir aš. Vos, vos pradeda aušti, rytuose dangus rausvėjam šalta, mes mindžikuojame ir stengiamės nors šiek tiek sušilti. Tik staiga sudejavo atrodo visas Lėno miškas (už 4 km): šūviai, sprogimai, daug jų. Aidas eina per miškus, panašus į ilgą, besitęsiantį sprogimą. Apėmė mane siaubas. Vincas sako: „Krikštaponio nebėr, juos sušaudė...Aišku, bus išdavikas rusus užvedęs ant vyrų...“ Labai smarkus šaudymas tęsėsi apie 15-20 minučių. Jautėsi, kad kariuomenės buvo daug. Šaudymas, bet jau ne toks smarkus dar buvo girdimas apie 3-4 valandas. Buvo 1945 m. sausio 12 d. Į vakarą viskas aprimo. Labai rūpėjo sužinoti, kas įvyko, kas žuvo. Užėjome pas žmogų, jis

taip pat viską girdėjo, tik nieko nežinojo, kas ten įvyko. Žinoma, visi jaudinomės, nes buvo aišku, kad tuščiai, be taikinių miškas nebūtų taip gaudęs. Vakare grįžome į namus. <...> Prie stovyklos žuvo 18 vyrų, dar du buvo rasti ant kvartalinės linijos toliau, kai ištirpo sniegas.<...> Po trijų dienų vietiniai Lėno, Užulėnio žmonės žuvusių suvežė prie Lėno kapinių į ten buvusį vienišą tuščią tvartelį, padarė visiems karstus, vargais negalais suguldė juos į tuos karstus, naktį Lėno kapinėse iškasė bendrą duobę ir palaidojo dalyvaujant tik keliems artimiesiems. <...> Apie birželio pabaigą Kiškis mūsų būrį nuvedė į tą vietą, kur buvo Krikštaponio stovykla. Buvo įrengta žeminė, apie 25 m ilgio ir apie 4 m pločio, tarsi nukeltu stogu ir padėtu ant žemės, viduje apie pusę metro įkasta į žemę. Stogas apmestas žemėmis (durpėmis), nes ten vieta buvo slėni, durpynas. Durys buvo galuose, be langų, pasišviesdavo žibaline lempa, per vidurį buvo takas ir dvi metalinės krosnelės šildymui, gultai įrengti šonuose. Žeminės stogas per vidurį buvo įdubęs ir apdegęs. Toliau dar buvo likučiai vado palapinės, virtuvėlės ir pašiūrės arkliais, nes žiemą jie naudojosi arkliais susisiekimui su kaimu ir kitais būriais. Šiek tiek toliau buvo apkasai, atskiros, pailgos po pusę metro duobės. Vado žuvimo vieta, buvusi apie 2 m nuo žeminės durų, buvo pažymėta nedideliu mediniu kryžiumi. Kiškis pasakojo apie kautynes. Pasirodo, rusams nepavyko iš visų pusių apsupti apkasų, tik iš vienos pusės tuos apkasus buvo užėmę. Matėsi, kad viskas buvo parodyta. Tada partizanų stovykloje buvo apie 40 vyrų ir, jeigu rusai būtų visai apsupę, būtų nelikę nė vieno gyvo. Išliko apie 20 vyrų. Traukdamiesi mišku, jie sutikdavo kareivius, bet dažniausiai kareiviai jų „nematė“, o kariuomenės miške buvo labai daug. Įtariama, kad stovyklą išdavė Čėponiai iš Bagnapolio kaimo – to paties, kurį karo metu J. Krikštaponis išgelbėjo nuo vokiečių keršto.“

Juozo Krikštaponio vardu buvo pavadinta Vyčio apygardos partizanų rinktinė. 1997 m. gruodžio 22 d. jam buvo pripažintas kario savanorio statusas, o 2002 m. spalio 31 d. LR Prezidento dekretu jam buvo suteiktas pulkininko laipsnis (po mirties). 1996 m. Lėno miške, buvusio bunkerio vietoje, kur žuvo J. Krikštaponis ir jo kovos draugai, buvo pastatytas ažuolinis kryžius. Tais pačiais metais Ukmergės miesto seniūnijos aikštėje esančioje Vytauto gatvėje, pavadintoje Juozo Krikštaponio vardu, buvo atidengtas ir pašventintas paminklinis akmuo su J. Krikštaponio bronziniu bareljefu. Ant pritvirtintos granito plokštės iškalti žodžiai: „Lietuvos partizanų Vyties apygardos vadas kap. Juozas Krikštaponis, žuvęs 1945 m.“ Paminklą atidengė J. Krikštaponio sesuo Veronika Juodienė, pašventino monsinjoras Alfonsas Svarinskas. Primindamas susirinkusiems buvusiems partizanams Juozo Krikštaponio pasiaukojimą Tėvynei, monsinjoras tada sakė: „Tauta, kuri neturi didvyrių, neturi ir ateities.“

Šaltiniai.

1. Juozas Krikštaponis (Krištaponis). LGRTC medž.
2. D. Žygelis. 1945-ųjų sausis: Lėno miško kautynės. Lžinios.lt, 2015 02 05.
3. A. Ališauskas. 2015 m. sausį sukako 70 metų, kai žuvo partizanas Juozas Krikštaponis. Varpas, 2014 12 19.
4. A. Ališauskas. Kaltinamas dalyvavęs genocide: ar pagrįstai? Delfi.lt, 2016 03 04.
5. Laisvės kovų ir netekčių metai. Vilnius, 2016 m.

2017-01-28